

У романі «Червоне і чорне» Стендаль використав кримінальну справу, про яку прочитав у газеті. Поштовхом до роботи над твором стала історія Антуана Берте, сина сільського коваля. Його вихователем і вчителем був місцевий священик. Коли юнакові виповнилось 19 років, він почав працювати гувернером у родині багатого промисловця пана Мішу. Можливо, між дружиною Мішу й Антуаном виник роман. Священик зумів влаштувати Берте в семінарію, з якої юнак переходить вихователем до аристократичного будинку Кордонів. Мадемуазель де Кордон, дочка хазяїна, закохується в молодого плебея. Її батько пише листа до пані Мішу і просить схарактеризувати поведінку Антуана, на що отримує негативний відгук. Це означає кінець кар'єри для Берте, і той з відчаю стріляє в пані Мішу з пістолета, а потім намагається накласти на себе руки. Пані Мішу не помирає, не помирає й Берте. У 1827 р. в Греноблі відбувся судовий процес, на якому його було засуджено на смерть. Історія головного персонажа «Червоного і чорного», на перший погляд, майже повністю повторює загальну справу тільки імена змінюються: Берте перетворюється на Жульєна Сореля, подружжя Мішу — на пана і пані де Реналь, а аристократ та його дочка — на маркіза де Ла-Моль і Матильду. Та, звичайно, не цей життєвий випадок сам по собі зробив Стендаля одним із найвідоміших письменників світу, а те, як він його художньо втілює. Його геніальність як романіста полягає в тому, що він зумів у побутовому злочині побачити трагедію сучасної людини. Це був несподіваний, оригінальний хід, який багато в чому оновив світову літературу.